

தறிநாடா புதினம் புலப்படுத்தும் நெசவுத் தொழிலாளர்களின் சிக்கல்கள்
து. இராஜேஸ்வரி ^அ, பா. அருள்மனோகரி ^ஆ .

^அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீபராசக்தி மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), குற்றாலம்-627802, தமிழ்நாடு, இந்தியா

^ஆ தமிழ்த்துறை, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி, சங்கரன்கோவில்-627862, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Problems of Weaving Workers in the Novel 'Tharinaada'

T. Rajeshwari ^{a,*}, P. Arulmanohari ^a

^a Department of Tamil, Sri Parasakthi College for Women (Autonomous), Affiliated Manonmaniam Sundaranar University, Courtallam-627802, Tamil Nadu, India.

^b Department of Tamil, Manonmaniam Sundaranar University College, Sankarankoil-627862, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

rajeswarithiruvarul@gmail.com

Received: 23-10-2021

Revised: 17-04-2022

Accepted: 06-05-2022

Published: 15-07-2022

ABSTRACT

From ancient times to modern times, every community has had its own clan business. Food and clothing are very essential for a human being. Farmers are involved in food production, and weavers are involved in clothing production. The weavers are the main reason why people wear clothes in that way. As a country develops in the field of science, the occupations undertaken by the people in that country also change. The textile industry is one of the industries that has undergone such changes. That industry is being mechanized. Hence, the loom weaving industry (after 1970) declined. So, they face various problems. Subrabharathimani, one of the communal thinkers, has written about such problems of weavers in the novel 'Tharinaada'. That novel, 'Tharinaada' is examined in this article. Weavers face various problems while working on their home looms, tying cloths in the warp on government public roads in front of their houses; giving the woven material to the employer, joining the weaving workers' cooperative society and purchasing the products from the cooperative society. They face various kinds of problems and are not able to do their family business regularly. They face cultural issues as they are forced to struggle for their children's education, marriage, and even daily food due to business regression. Such cultural issues are explored in this article.

Keywords: Tharinaada, Weaving Workers, Subrabharathimani, Cooperative society

முன்னுரை

மக்களுக்கு அடிப்படைத் தேவைகளை உற்பத்தி செய்பவர்களுள் நெசவாளர்களும் ஒருவர் ஆவர். அவர்கள் வீட்டிலுள்ள தறியில் வேலை செய்யும் போதும், வீட்டிற்குமுன் அரசு பொதுச் சாலையில், பாவு கட்டும்போதும் நெய்ததை முதலாளியிடம் கொடுக்கும் போதும் நெசவுத் தொழிலாளர் கூட்டுறவு சொசைட்டியில் உறுப்பினராகச் சேர்வதற்கும், கூட்டுறவு சொசைட்டியில் பொருட்கள் வாங்கும்போதும், பல்வேறு வகையான சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய குலத்தொழிலை வழக்கமாகச் செய்ய இயலவில்லை. பல்வேறு இடையூறுகளைச் சந்திக்கின்றார்கள். தொழில் பாதிப்பதால் அவர்கள் குழந்தையின் படிப்பும் அவர்களுக்குத் திருமணமும் அன்றாட உணவுக்காகக் கூட போராட வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதன் மூலம் அவர்கள் பண்பாட்டுச் சிக்கல்களை

எதிர்கொள்கின்றார்கள். நெசவுத் தொழிலாளர்களின் இத்தகையப் பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள் குறித்து இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

நெசவாளர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள்

நெசவாளர்களின் முதுமையும் வறுமையும் அவர்களுக்கு ஆதிக்கச் சாதியினர்கள் கொடுக்கும் தொந்தரவு பாவுவைவேறு இடத்திற்கு மாற்றும் போது தன் மகள்களைத் திருமணம் செய்து வைக்க முடியாத நிலை பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்க இயலாமை படித்த மகன்களுக்கு வேலை கிடைக்காமை தங்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு உணவுத் தேவையை நிறைவேற்ற முடியாமல் நெசவாளர் கூட்டுறவு சொசைட்டியில் உறுப்பினராக இயலாதநிலை தங்கள் செய்யும் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாமை உழைப்புச் சுரண்டல் கூலிப் பிரச்சினை கூலியைப் கேட்டுப் போராடுதல் ஆகிய சிக்கல்களை நெசவாளர்கள் எதிர்கொள்கின்றனர்.

முதுமையும் வறுமையும்

ஒரு குடும்பத்தின் தலைவன் அக்குடும்ப உறுப்பினர்களின் பொருளாதாரத் தேவையை நிவர்த்தி செய்கின்றான். ஆதலால் குடும்பத்தின் தலைவன் தன் குடும்பத்திற்காக உழைக்க வேண்டிய கட்டாயச் சூழலுக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். அவ்வகையில் நெசவுத் தொழிலைச் செய்யக்கூடியகண் தெரியாத முதியவர் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டாவது நெசவு நெய்து குடும்பத்தின் பொருளாதாரத் தேவையை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும். கண்ணாடி அணியாமல் நெசவு நெய்யும் போது மற்றொரு சிக்கலைச் சந்திக்கின்றார் என்பதை, “கண்ணாடி போடாமெ நெய்யாதீங்கன்னு எத்தனதரம் சொல்றது. செரியா தெரியலீன்னு தானே போட்டுட்டது. கண்ணாடி இல்லாமெ நெதானம் இல்லாமெ நெய்து எத்தனதரம் அடா சவுழுந்திருக்கு. அடாசு விழுந்து கடைக்கு கொண்டு போயி அவமானப்பட்டு அதுக்கு கூலியெகடையிலே மொதலாளி புடுச்சுட்டு குடுக்கறப்பதா உங்களுக்கு தெரியும்” என்று முதியவரின் மனைவி; கூற்றாக நாவலாசிரியர் சுட்டுகின்றார் (Subrabharathimani, 2013). கண்ணாடி அணியாமல் நிதானம் தவறும் போது நூல் திரண்டு விடுகின்றது. ஆதலால் உழைப்பிற்கான கூலி கிடைக்காது. முதலாளி கூலியைக் குறைத்துக் கொடுப்பர் என்று நெசவு நெய்யும் போது ஏற்படும் சிக்கலை நாவலாசிரியர் விளக்குகிறார். முதுமையானாலும் தன் உழைப்பையே குடும்பம் சார்ந்துள்ளது. ஆதலால் ஒரு குடும்பத்தின் தலைவர் தன் குடும்பத்திற்காக உழைக்கவேண்டிய கட்டாயச் சூழலைச் சந்திக்கின்றார் என்பதை உணர்த்துகின்றார் நாவலாசிரியர்.

ஆதிக்கச் சாதியினரின் தொந்தரவு

ஒரு நெசவாளர் பொதுவாகத் தன் வீட்டின் முன்புள்ள சாலையில் பாவுகட்டி; தன் வீட்டினுள் இருக்கின்ற தறியில் நெசவு நெய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பர். திருப்பூர் நகரத்தில் வாழும் ரங்கசாமியின் குடும்பத்தினர் தன் வீட்டின் முன்புள்ள அரசபொதுச் சாலையில் பாவுகட்டும் போது எத்தகைய பிரச்சினையைச் சந்திக்கின்றனர் என்பதை “லாரி எமனாநிக்குது.” ‘திக்கென்றது ரங்கசாமிக்கு. பரபரவென்று தறிக்குழியிலிருந்து எழுந்தார்.” ‘முழுத்தெருவையும் அடைத்துக் கொண்டு லாரி நின்றிருந்தது. அதன் முழுப்பலத்தையும் தன்னுடன் வாங்கிக் கொண்டு திமிராய் நிற்பதாய் தோன்றியது பயமளித்தது.” என்று நாவலாசிரியர் விளக்குகிறார் (Subrabharathimani, 2013). தன் வீட்டின் எதிரில் வசிப்பவரின் லாரி வெளியூர் போகாத நாட்களில் தெரு அந்த லாரியால் அடைபடும். பாவு நீட்ட வேண்டும் என்று கேட்டாலும் பாவுவை வேறிடத்தில் போட்டுக்கொள் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிடுவர் லாரியின் உரிமையாளர். லாரியின் உரிமையாளர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் திருப்பூர் நகரத்தில் பெரும்பான்மையாக வாழ்வதால் அவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றனர். இந்த ஆதிக்கச் சாதியினர் வசிக்கும் தெருக்களில் நெசவாளர் குடும்பத்தினர் இதுபோன்ற சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றனர் என்பதை உணர்த்துகின்றது. இதே கருத்து இந்நூலில் பிற இடங்களிலும் (பக்.10-12) பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்குச் சான்றாக “இவர்கள் வாழ்வுக்கான வழி தேடி அலைகிறார்கள். பிறந்த

பூமியில் இவர்களால் வாழ முடியவில்லை. நீதி, நேர்மை என்று இவர்களால் பேச முடியாது” என்கிறார் இது நெசவாளர்களின் அவல நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது (Kovai Gnani, 2005).

இதே போல் மற்றொன்றையும் சான்றாகக் காணலாம். திருப்பூரில் நெசவாளர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் ஒருகுறிபிட்ட சாதியினர் பெரும்பான்மையாக வசிக்கின்றனர். அவர்கள் நெசவாளர்களைப் பாவுபோட்டு வேலை செய்யவிடாமல் தடுப்பதை, “ஊர் முழுக்க பெரும்பாலும் ஆக்கிரமித்திருக்கிறார்கள். டவுன் என்றாலும் ஆதிக்கம் குறைந்த பாடில்லை. பணிந்து போக வேண்டும். இல்லா விட்டால் வேறு இடத்திற்கு விட்டிற்கு அருகில் என்றில்லாமல் தேடிப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ‘தங்கள் வீட்டில் ஏதாவது விசேசம், வேலை என்றால் முன்பே சொல்லிவிட்டால் யாரும் பாவு நீட்டமாட்டார்கள். பாவு நீட்டின பின் ‘இன்னிக்கு வண்டி வருது, சாமான் வருது. கழற்றிவிட்டுபோ’ என்று ரகளைகள் பல நடந்திருக்கின்றன. பாவு கட்டின கடப்பாரையைக் கழற்றி விட்டு ரகளை செய்திருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் பயந்துதான் நெசவுத் தொழில் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது” என்கிறார் படைப்பாளர் (Subrabharathimanian, 2013). மேலும் அவர், ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்கள் வீடுகளில் ஏதேனும் விசேசம் என்றால் முதல் நாளே தகவல் தெரிவிக் காமல் பாவு போட்டு வேலை நடைபெறும் போது வண்டி வருகிறது. பொருட்கள் வருகிறது. ஆதலால் பாவு போடுவதை எடுத்து விட்டுப் போ என்று, பாவு கட்டின கடப்பாரையைக் கழற்றி விட்டுச் சண்டை போடுவார்கள். இவற்றிற்கு எல்லாம் பயந்துதான் நெசவுத் தொழில் செய்ய வேண்டியுள்ளது என்று நெசவுத் தொழிலில் ஏற்படும் சிக்கல்களை விவரிக்கிறார்.

‘பாவு’ வைவேறு இடத்திற்கு மாற்றும் போது ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள்

ஆதிக்கச் சாதியினருக்குப் பயந்து பாவுவை வேறு இடத்திற்கு மாற்றும் போது பாவு போட்டுவதற்குத் தேவையான பொருட்களைக் கொண்டு செல்வதிலும், வேலை நேரத்திலும் தங்களுக்குத் தேவையான உணவு, தேநீர் போன்ற தங்கள் அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் ஏற்படும் சிக்கல்கள் என்ன என்பதை, “பாவு குச்சிகள், பாத்திரங்கள், பில்லுவேர்கள், கஞ்சிப் பைகள் என்று எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து விடவேண்டும். இல்லா விட்டால் ஒவ்வொரு நடையும் கொண்டு போக, வர ஆளை அசத்திவிடும், அலுப்பாகிவிடும். “பாவு நீட்டி கஞ்சிபோட்டு சரி செய்து பூர்த்தியாவதற்குள் ரெண்டு நாள் நெய்த அலுப்பு வந்து விடுவது சகஜம். இனி இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்து பாவு நீட்டிக் கொண்டு போவது கஷ்டம் என்பது தெரிந்தது” என்கிறார் நாவலாசிரியர். ‘பாவு’ வைவேறு இடத்திற்கு மாற்றும் போது அதனால் நெசவாளர்கள், சந்திக்கும் இடர்ப்பாடுகளை விளக்குகிறார் (Subrabharathimanian, 2013). இவற்றிற்குச் சான்றாக, “பாவடிக்கு இடம் தேடுகிற அவஸ்தைசிற்கு சிரமம் தந்தது. இது சிரிக்கிற விஷயமா இல்லையா என்பதை விட இவ்வளவு தூரம் வந்து இந்த இடத்தைச் சுத்தம் பண்ண வேண்டியதாகி விட்டதே என்றிருந்தது. நெருஞ்சியை வெட்டித் தள்ளினார். மக்கின காகிதங்களும், செங்கற்களும், சிறு சிறு கற்களையும் ஒதுக்கிப் போட்டார்கள். புற்கள் இருந்தன. அது மெல்ல மெல்ல பாவடியில் ஆட்கள் நடமாட ஆரம்பித்தால் போய்விடும். வீட்டிலிருந்து ஒன்றரை பர்லாங் நடந்து வர வேண்டும்” என்று பாவுவை வேறு இடத்திற்கு மாற்றும் போது ஏற்படும் சிக்கல்களை உணர்த்துகின்றார் (Subrabharathimanian, 2013).

திருமணச் சிக்கல்கள்

ஒரு நெசவாளியின் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு பெண்ணிற்குத் திருமணம் நடக்க வேண்டுமெனில் பாவு நெய்த பணத்திலிருந்து சிறிதளவாவது சேமித்து வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு சேமித்து வைக்கப்பட்ட குடும்பத்திலுள்ள பெண்ணிற்கு மட்டுமே நல்ல இடத்தில் திருமணம் நடக்கும். இல்லையெனில், அப்பெண்ணின் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை, “மல்லிகாரங்க சாமியின் மூத்த மகள். நெய்து கொண்டிருப்பவள். நெய்து சம்பாத்தியம் செய்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். வயது இருபதாகிவிட்டது. கல்யாணத்திற்கென்று சேமித்து வைக்க வேண்டிய சாபக்கேடு. நெய்து கொஞ்சம் சேமித்து வைத்திருந்தால் இன்னொரு நல்ல நெசவாளிக்கோ, பணியன் கம்பெனியில் வேலை செய்பவனுக்கோ வாழ்க்கைப்படலாம். இல்லையென்றால் கிராமத்திலிருந்து வரும்

மாப்பிள்ளை தான் வாய்க்கும். டவுனில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்கள் கிராமங்களுக்குப் போகப்பயப்படுவர். சினிமா முதற் கொண்டு எத்தனை விஷயங்களை இழக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதுதான்" என்று நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் (Subrabharathimanian, 2013). ஒரு நெசவாளி நெய்து திருமணத்திற்கு என் சேமித்து வைக்க வேண்டிய சாபக்கேடு, சேமித்து வைத்தால் மட்டுமே ஒரு பெண்ணிற்கு நல்ல கணவன் கிடைப்பான். இல்லையெனில் கிராமங்களில் வசிக்கும் கணவன் தான் கிடைப்பான். ஆனால் நகரத்தில் வசித்த பெண்கள் கிராமங்களில் வசிப்பதற்குத் தயங்குவார்கள். நகரத்தில் வசதியாக வாழ்ந்தவர்கள் அவ்வாழ்க்கையை இழந்து கிராமங்களுக்குச் செல்வதற்குப் பயப்படுவார்கள் என்கிறார். ஒரு நெசவாளியின் குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணிற்கு நல்ல கணவன் கிடைப்பதற்குப் பல சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றனர் என்பதை நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்துள்ளார். "பெண்களைப் பொறுத்தவரை திருமணம் என்ற லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை" என்ற கூற்றை இவற்றிற்குச் சான்றாகக் கொள்ளலாம் (Kovai Gnani, 2005).

படிப்பிற்குத் தடை

ஒரு நெசவாளர், நெசவுத் தொழில் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு தன் பிள்ளைகளை மேற்படிப்பு படிக்க வைக்க முடியாத சூழ்நிலையில் வாழுகிறார் தன் பிள்ளைகளையும் நெசவுத் தொழிலில் இறக்கி விடுகின்றனர் என்பதை, "ராதிகாவிற்கு பத்து வயதாகிறது. நூல் சுற்று வாள் அப்பாவுக்கும், அக்காவுக்கும் நெசவு வேலைகளில் உதவுவாள். மேல் வேலைகள் செய்வாள். இரண்டு வருஷமாய் அவளையும் தறியில் இறக்கி விட வேண்டும் என்று ரங்கசாமி நினைத்திருந்தார். படித்தது போதும் என்று நிறுத்திவிட்டார். முடியவில்லை. அவளுக்கென்று மூன்றாம் தறியைப் போட்ட பின் நாகமணியால் மூன்று தறிகளுக்கும் சேர்த்து வேலை செய்வது கஷ்டம் தான்" என்கிறார் நாவலாசிரியர். ஒரு நெசவாளி தன் பிள்ளையைப் பத்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் படிக்க வைக்க முடியவில்லை (Subrabharathimanian, 2013). அதற்கான போதுமான வருவாய் இல்லை. ஆதலால் ஒரு நெசவாளர் குடும்பத்தினர் அனைவருமே நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர். ஒட்டு மொத்தக் குடும்பத்தின் உழைப்பும் நெசவாளர் குடும்பத்தில் வெளிப்படுகின்றது என்கிறார்.

வறுமை

ராதிகாதன் தந்தை ரங்கசாமியிடம் தன் காதில் அணிந்து கொள்ள நீண்ட நாட்களாகக் கம்மல் கேட்கிறான். ஆனால் தகுந்த வருவாய் இல்லாததால் அவரால் அதை வாங்கிக் கொடுக்க இயலாத நிலையை, "அப்புறம் எனக்கு கம்மல் எப்ப வாங்கித்தரீங்க." தலையைத் தூக்கியப் படி கண்ணாடியைக் கழற்றினார். தறி இயக்கம் நின்றது. வெளியே பார்த்தார். ரொம்ப நாளாய் ராதிகா கேட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கிறாள் முடியவில்லை. இம்மாதம் இம்மாதம் என்று தவணையில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். காற்றின் திசை மாறியது போல தறியுள் வந்து புகுந்தது. ஸ்டிரைக் ஏதாச்சும் இருந்துச்சுன்னு இருக்கற காதையும் செலவு பண்ணிட்டு என்ன பண்ணதுன்னுபாக்கறேன். எதுக்கும் ராத்திரிக்கு சொல்லிர்ரனே. ஸ்டிரைக் எதுவும் இல்லீன்னா வாங்கித் தரீரேன்" என்று நாவலாசிரியர் விளக்குகிறார் (Subrabharathimanian, 2013). இங்கு தர்ணாவும் மறியலும் நடைபெற்றால் நெசவுத் தொழில் நடைபெறாது. அப்போது வருவாய் பாதிக்கப்படும். தங்களுடைய பொருளாதாரநிலை பாதிக்கப்படும். தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய இயலாது என்பதை விவரிக்கிறார் நாவலாசிரியர். இவற்றிற்குச் சான்றாக, சுப்ரபாரதிமணியனின், 'குவியல்' சிறுகதையில் "வறுமை சத்யம்மாவின் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரையும் பாதிக்கிறது" என்று சுட்டுகின்றார் (Tamilarasi, 2016). ஒரு குடும்பம் வறுமையின் காரணமாகப் பொருளாதாரச் சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றது. ஆதலால் அக்குடும்பம் சமூகத்தில் பல்வேறு நெருக்கடியை எதிர்கொள்கின்றது என்பதை உணர்த்துகின்றது.

ஜீவனத்திற்கான போராட்டம்

இன்றைய நிலையில் ஒரு நெசவாளர் தன் குடும்பத்தினரின் உணவுத் தேவையை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்றால், காலம், நேரம் பார்க்காமல் உழைக்க வேண்டும். அவர் அவ்வாறு

உழைத்தால் மட்டுமே அவர் தன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான உணவுத் தேவையை நிவர்த்தி செய்ய இயலும் என்பதை, “காலம் நேரம் பாக்காமெ நெய் தாதாகஞ்சி கெடைக்குதம்மா.” காலம் பூராதறிக் குழிக் குள்ளயே கெட” சாபமிட்டுப் போனானாம். அதனால் தான் வீட்டில் எல்லோரும் உழைக்க தறிக் குழிக்குள்ளேயே நெசவாளன் உட்கார்ந்திருக்கிறான். ஜீவனத்திற்கான போராட்டம் அவனை ஓய்வில்லாமல் தறிக்குழிக்குள் உட்கார்ந்து அவனை நெய்யச் செய்கிறது” என்று சுட்டுகின்றார் (Subrabharathimani, 2013). இங்கு ஒரு நெசவாளர் தன் குடும்பத்தின் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்ய ஓய்வு இல்லாமல் உழைக்க வேண்டும். தன் குடும்பத்தினரின் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஓய்வு இல்லாமல் உழைக்கவே வேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்; என்பதை நாவலாசிரியர் ஜீவனத்திற்கான போராட்டம் என்ற வார்த்தையை என்படுத்தியுள்ளார். “வயிற்றுப் பிழைப்பே கூட இவர்களுக்கான வாழ்க்கையாகிவிட்டது” என்ற கூற்று மேற்காணும் கருத்துடன் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது (Kovai Gnani, 2005).

நெசவுத் தொழிலாளர் கூட்டுறவு சொசைட்டியின் நிலை

நெசவுத் தொழிலாளர் ரங்கசாமி தனியாரிடம் நெசவு நெய்துஎதுவும் வருமானம் இல்லை. ஆதலால் கூட்டுறவு சொசைட்டி உறுப்பினராகச் சேரவேண்டும் என்று காங்கயம் நெசவுத் தொழிலாளர் கூட்டுறவு சொசைட்டிக்கு செல்கின்றார். அங்கு இவரிடம் உள்ள இரண்டு தறிகளுக்கு முன் பணம் கட்ட வேண்டும் என்று செல்கின்றார். அங்கு சொசைட்டித் தலைவர் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அவர் ஐந்நூறு ரூபாய் கேட்கின்றார். இதனை, “அப்ப முடியாது போங்க.” எங்க சொசைட்டிங்கறது நல்லது தா. உண்மைதா இந்தத் தொழிலுக்கு பேருக்கு சொசைட்டி. வருஷம் முழுக்க நூல் கெடைக்கும். ஆனாதனியார் கிட்ட கூலியாச்சும் எச்சா இருக்கும். இங்கலாபம் வந்தாலும், நஷ்டம் வந்த தாகாட்டிட்டு கூலியை ஏத்துறதேயில்லை. நமக்கு ஒத்துவர் லீன்னு தெரிஞ்சா ஏதாச்சு காரணம் காட்டி மெம்பர் ஷிப்பைகான்சல் பண்ணுவாங்க. நம்ம ஆளுக மீண்டு வ ரணும்னா சொசைட்டி நல்லது தா. ஆனா அதிலே எல்லா வகையான மொதலைகளும் இருக்கு. காசை வீண் பண்ண வேண்டாம்” என்று ஒரு நெசவுத் தொழிலாளியின் கூற்றாக நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் (Subrabharathimani, 2013). ஒரு நெசவாளி அவர்களுக்கான கூட்டுறவில் உறுப்பினராவதற்குக் கூட இலஞ்சம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை உள்ளது என்பதை நாவலாசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார். இங்கு ரங்கசாமி நெசவு நெய்து தனியாரிடம் கொடுக்கும்போது, எந்தப் பயனும் அடைய முடியவில்லை. ஆதலால் கூட்டுறவில் சேர்ந்தால் நெசவாளர்களுக்கு நல்லது என்ற சிந்தனையையும்; ஆனால், அதே நேரத்தில் தொழிலாளர்களின் நலம் சார்ந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட கூட்டுறவு இன்று அரசியல் வாதிகள், பெரும் முதலாளிகளின் கையில் உள்ளது என்பதை நாவலாசிரியர் வாசகர்களிடையே தொழிலாளர்களின் வர்க்கச் சிந்தனையாகப் புலப்படுத்துகிறார். “தரகர்கள் கொழுக்கதறியில் உட்கார்ந்திருப்பவன் தனியாளாகவே இருந்து வருகிறான். நெய்கிறான் நெசவாளி. அவனின் வாழ்க்கை தறிக்குழிக்குள்ளான ‘மெமரி’ தான் எப்போதும்” என்கிறார் (Subrabharathimani, 2016).

பணிப்பாதுகாப்பு இல்லை

தறிநெய்யும் நெசவாளர்களுக்கு முதலாளிகள் பொங்கல், தீபாவளி போன்ற திருநாட்களுக்குப் போனஸ் வழங்குவதில்லை. தாங்கள் பார்க்கும் வேலைக்குத் தேவையான பொருட்கள் வழங்குவதில்லை. வேலைக்கும் எந்தவித உத்தரவாதம் கிடையாது. முதலாளிகளிடம் இது தொடர்பாகக் கேள்வி எல்லாம் கேட்க முடியாது என்பதை, “தீபாவளிக்கு போனஸ் என்பதெல்லாம் கிடையாது. தொழிலுக்கு எந்த வித உத்தரவாதமும் கிடையாது. உனக்கு நூல் கிடையாது என்றால் வெறும் கையுடன் தான் திரும்பி வர வேண்டும். திருப்பி கேள்வி கேட்க முடியாது. கடை கடையாய் திரியவேண்டும். நூறு தனியார் கடை என்றிருந்தால் ஒரு நெசவாளர் தொழிலாளர் கூட்டுறவு சொசைட்டி இருக்கும். அதில் அரசியல் தலையீடு” என்று நெசவாளர்களின் கூற்றாக நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்துள்ளார் (Subrabharathimani, 2013). இது நெசவு நெய்யும் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் ஆகும். இது அவர்களின் வர்க்கச் சிந்தனையை உணர்த்துகின்றது. இங்கு “இந்நாவலாசிரியர் மார்க்சிய

பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தப் புரிதல் கொண்டவர் என்பதால் சாதியாகத் திரளாமல் வர்க்கமாகத் திரண்டால் மட்டுமே போராட்டம் வெற்றி பெறும் என்ற பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தை இந்தநாவலின் ஊடே காணமுடிகின்றது” என்கிறார் (Navaneethakrishnan, 2005). ஆதலால் நாவலில் வர்க்கப் பார்வை அமைந்திருக்கின்றதைக் காணமுடிகின்றது.

உழைப்புச் சுரண்டல்

பனியன் கம்பெனி போன்ற தனியார் நிறுவனங்கள் வைத்து நடத்தும் முதலாளிகள் தங்களிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகநேரம் வேலை கொடுத்து குறைவான ஊதியத்தை வழங்குகிறார்கள் என்பதை, “ஏதாச்சும் பனியன் கம்பெனியிலே கணக்கெழுத சேத்து விட்டாமாசம் எரநூறு, முந்நூறுனு தருவாங்க. ஆனா அடிமை மாதிரி பத்து பனிரெண்டு மணிநேரமாச்சும் வேலை வாங்கிருவாங்க. அதுலபோய்ட்டா வேறு வேலைகளுக்கு முயற்சி பண்ணக் கூட முடியாத படி சுரண்டிப் போயிடுவாங்க. ரொம்பவும் கஷ்டப்படணும்” என்று சுட்டுகின்றார் (Subrabharathimanian, 2013). தனியார் பனியன் கம்பெனி போன்ற நிறுவனத்தினர் தங்களிடம் பணிபுரியும் பணியாளர்களின்; உழைப்பைச்; சுரண்டுகிறார்கள் என்பதை நாவலாசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். “தமிழ்ச் சமூகத்தில் தொழிலாளர்கள் என்போர் வஞ்சிக்கப் பட்டவர்களே. இந்திய நாட்டில் சரியான பொருளாதாரத் திட்டமிடல் இல்லை யென்பதால் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் தொடர்ந்து வஞ்சிக்கப்பட்டே வருகின்றனர். அத்தொழிலாளர்களில் நெசவாளர்களும் விதிவிலக்கல்ல” (ப.149) என்ற நவநீதகிருஷ்ணின் கருத்தைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

கூலிப்பிரச்சினை

தனியார் தறி நிறுவன முதலாளிகள் தங்கள் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் நெசவாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் கூலியைக் குறைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். நெசவாளர்கள், அவர்களிடம் கூலியை உயர்த்திக் கேட்டு வாங்க முடியாமல் இருக்கும் அவர்களது இயலாமையாக நாவலாசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். “எந்தத் தொழிலிலே இப்படி கூலிகொறையறது இருக்குது. வெலவாசி ஏற்றகாலத்திலே இப்படி கூலியெ எங்கயும் கொறச்சு வாங்க மாட்டாங்க. நம்ம தொழிலோடச் சாபக்கேடு இப்பிடியாயிடுச்சு. பாக்கலாம். ஸ்டிரைக் வருமான்னு” என்று தனியார் தறி நிறுவன முதலாளிகள் நெசவாளர்களுக்கு விலை வாசி ஏற்றம் பெற்ற காலத்தில் கூட கூலியைக் குறைத்து வழங்குகிறார்கள் என்பதை நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார் (Subrabharathimanian, 2013). “முதலாளி வர்க்கம் அறிவியல் வளர்ச்சியின் மூலம் பெற்ற இயந்திரத்தின் உதவியால் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றது. நெசவாளர்களின் கூலி வழக்கத்திற்கு மாறாகக் குறைக்கப்பட்டது. இதனால் நெசவாளர் குடும்பம் பொருளாதாரச் சிக்கலுக்கு ஆளாகின்றது. ஒரு சூழலில் தொழிலாளிகள் ஒன்றிணைந்து போராட்டத்தைக் கூலி உயர்விற்கான ஆயுதமாக மேற்கொள்கின்றனர். நெசவுக் கூலி குறைப்பதனால் பொருளாதார இழப்பினைப் பெற்று அன்றாட வாழ்வினைக் கூட நகர்த்த இயலாத மக்கள் நிழலிலேயே வீட்டின் அறையினுள் வாழ்ந்தவர்கள் போராட்டக் களமானவிதிக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Navaneethakrishnan, 2005).

நெசவாளர்களுக்குக் கூலியைக் குறைத்துக்கொடுக்கும் பிரச்சினைத் தொடர்பாகமற்றொரு இடத்திலும் நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்துள்ளார். “எந்தத் தொழிலிலே கூலியே வருஷத்துக்கு வருஷம் குறைக்கறாங்க. சீசன் டல்லுன்னு கொறைக் கறாங்க ஏத்துனா சேலைக்கு ஒரு ரூபாய், ரெண்டு ரூபாய்ன்னு ஏத்து வாங்க. விலை வாசியிலே அது எதுக்காகும்” என்கிறார். இக்கருத்தின் மூலம் வேறு எந்தத் தொழிலையும் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குக் கூலியைக் குறைத்துக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால், தறி நெசவாளர்களுக்கு மட்டும் விற்பனை இல்லை எனக் கூறி கூலியைக் குறைத்துக் கொடுக்கின்றனர் (Subrabharathimanian, 2013). பொருட்களின் விலை உயர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது கூட அவர்கள் கூலியை உயர்த்திக் கொடுப்பதில்லை என்று நெசவாளர்; களின் அவல வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் நாவலாசிரியர். “தினக் கூலி மட்டுமே வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தொழிலாளர் பிரிவு, தொழிற் சங்கம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையைத் தான் இந்த நாவலில் ஆசிரியர் சொல்கிறார்” என்கிறார் (Kovai Gnani, 2005).

போராட்டம்

திருவிழாக்கள், முகூர்த்த நாட்கள் போன்ற காலங்களில் ஆடைகள் விற்பனை அதிகமாகும். அப்போது, முதலாளிகளுக்கு வருவாய் அதிகமாகும். இக்காலங்களில் கிடைக்கும் வருவாயிலிருந்து கூலியை உயர்த்திக் கொடுப்பதில்லை. இக்காலங்கள் அல்லாத காலங்களில் விற்பனை என்பது இருக்காது. முதலாளிகளுக்கு வருவாய் குறைவாகக் கிடைக்கும் அல்லது கிடைக்காமாலும் இருக்கும். இக்காலங்களில் வருவாய் இல்லை என்பதற்காகக் கூலியைக் குறைத்துக் கொடுப்பது என்பது எந்த விதத்தில் நியாயம் என்ற கேள்வியை முன் வைத்து முதலாளிகளுக்கு எதிராகப் போராட்டக்களத்தில் இறங்குகின்றனர். இதனை, “தர்ணாவும், மறியலும் ஆரம்பித்து ஒருவாரமாகி விட்டது. எந்தப் பலனையும் காணமுடியவில்லை. தினமும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பத்துபதினைந்து பேர் என்று மறியல் செய்துகொண்டார்கள். மாவட்டம் முழுவதும் மறியல் நடந்து கொண்டிருந்தது. பின்னால் திருப்பூரில் தீவிரமாகும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்” என்று நாவலாசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார் (Subrabharathimanian, 2013). இக்கருத்து நெசவாளர்கள் தங்களுக்குக் கூலியை உயர்த்திக் கொடுக்காததால் தர்ணாவிலும், மறியலிலும் ஈடுபட்டுப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டனர் என்பது முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையேயுள்ள வர்க்க முரண்பாட்டை உணர்த்துகின்றது.

இதேபோல் நெசவாளர்கள் மறியலிலும், ஊர்வலத்திலும் கலந்து கொண்டு போராடினார்கள் என்பதை நாவலில் பல்வேறு இடங்களில் பதிவுசெய்யப்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. “ரங்கசாமி தினந்தோறும் தாலுகா ஆபிஸ் மறியலுக்கு சென்று வந்து கொண்டிருந்தார். பெருமாநல்லூர் ரோட்டிலிருந்து நெசவாளர்கள் ஊர்வலம் புறப்படும். தாலுகா ஆபிஸ் முன் பத்துபேர் மறியல் இருப்பார்கள். கைதாவார்கள் அவ்வளவு தான்” என்ற கருத்து மூலம் முதலாளிகள், நெசவுத் தொழிலாளர்களிடையே காணப்படும் வர்க்க முரண்பாட்டை வாசகர்களுக்கு நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்துகின்றார் (Subrabharathimanian, 2013). “இப்போராட்டங்கள் முதலில் ஆண் வர்க்கத்தில் தொடங்கி பின் பெண் தொழிலாளர்கள் எனநீண்டு செல்கின்றது. உள்ளூர்த் தெருவீதிகளில் தொடங்கி அருகிலுள்ள நகர அரசாங்க அலுவலகங்களை நோக்கி நகர்கின்றது. உள்ளூர் அளவிலிருந்து வட்டார அளவு தொழிலாளர்கள் வரை நீண்டு செல்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிய அமைப்புத் தொழிலாளர்களிடையே ஆரம்பமான போராட்டம் பின்னர் சாதிய அமைப்பைக் கடந்து நெசவுத் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்கள் எனப் பரவுகின்றது. இவ்வாறான பல்வேறு இடையூறுகளைச் சந்திக்கின்றது” என்கிறார் (Navaneethakrishnan, 2005).

முடிவுரை

முதுமையானாலும் தன் உழைப்பையே குடும்பம் சார்ந்துள்ளது. ஆதலால் ஒரு குடும்பத்தின் தலைவர் தன் குடும்பத்திற்காக உழைக்க வேண்டிய கட்டாயச் சூழலைச் சந்திக்கின்றார் என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகின்றது. நெசவாளர்கள் வாழ்வுக்கான வழி தேடி அலைகிறார்கள். பிறந்த பூமியில் இவர்களால் வாழ முடியவில்லை. நீதி, நேர்மை என்று இவர்களால் பேசமுடியாத சூழலில் வாழ்கிறார்கள் என்பது புலனாகின்றது. தர்ணாவும் மறியலும் நடைபெற்றால் நெசவாளர்களின் பொருளாதார நிலைபாதிக்கப்படும். அவர்கள், தங்கள் பொருளாதாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய இயலாத நிலை ஏற்படும் என்பதை இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகின்றது. இன்றைய நிலையில் ஒரு நெசவாளர் தன் குடும்பத்தினரின்; உணவுத் தேவையை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்றால், காலம், நேரம் பார்க்காமல் உழைக்க வேண்டும். அவர் அவ்வாறு உழைத்தால் மட்டுமே தன் குடும்பத்தினரின்; உணவுத் தேவையை நிவர்த்தி செய்ய இயலும் என்பதை இக்கட்டுரை புலப்படுத்துகின்றது. நெசவாளர்கள் தங்கள் குலத் தொழிலான நெசவுத்தொழிலைத் தன் பிள்ளைகளைப் பார்க்க விடுவதில்லை. ஆதலால் நெசவுத்தொழில் நலி வடைந்துவிட்டது என்பதை உணர்த்துகின்றது. நெசவுத் தொழிலாளர்களின் நலம் சார்ந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட கூட்டுறவு, இன்று அரசியல்வாதிகள்,

பெரும் முதலாளிகளின் கையில் உள்ளது. அக்கூட்டுறவில் உறுப்பினராவதற்குக் கூட இலஞ்சம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகின்றது. தறி நெய்யும் நெசவாளர்களுக்கு முதலாளிகள் பொங்கல், தீபாவளி போன்ற திருநாட்களுக்குப் போனஸ் வழங்குவதில்லை. தாங்கள் பார்க்கும் வேலைக்குத் தேவையான பொருட்கள் வழங்குவதில்லை. வேலைக்கும் எந்தவித உத்தரவாதம் கிடையாது. முதலாளிகளிடம் இது தொடர்பாகக் கேள்வி கேட்க இயலாது என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகின்றது. பனியன் கம்பெனிபோன்ற தனியார் நிறுவனங்கள் வைத்து நடத்தும் முதலாளிகள் தங்களிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகநேரம் வேலை கொடுத்து குறைவான ஊதியத்தை வழங்குகிறார்கள் என்பதை இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகின்றது. தனியார் தறி நிறுவன முதலாளிகள் நெசவாளர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டுகிறார்கள். உழைப்புக்கேற்ற கூலியை வழங்காமல் குறைவாகக் கூலி வழங்குகிறார்கள் என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகின்றது. நவீன அறிவியல் தொழில் நுட்பவளர்ச்சியின் காரணமாக இயந்திரமயமானதும் தறிநெசவு பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு; அவர்களின் வாழ்க்கை அவலநிலையான தன்வழி நெசவாளர்களின் பண்பாட்டு அடையாளம் சிதைக்கப்பட்டது புலனாகின்றது.

References

- Kovai Gnani, (2005) Namum Kothuadikamikal Than, kaviya veliyeedu, Chennai, India.
- Navaneethakrishnan, S., (2019) Subrabharathimaniyan Mozhi Aalumai, Madhumitha Pathippagam, Palayamkottai, India.
- Subrabharathimaniyan, (2013) Thari Nada, New Century Book House, Chennai, India.
- Subrabharathimaniyan, (2016) Nesavu, Sirpi Publications, Tiruppur, India.
- Tamilarasi D., (2016) Subrabharathimaniyan Sirukathaigalil valviyal, Ayya Nilayam Veliyeedu, Thanjavur, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License